01/01/2023

Ο σωστός χρόνος – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Έλεγαν οι αρχαίοι μας πρόγονοι: «Το ρόδονακμάζει βαιόν χρόνον» (ανθίζει για πολύ λίγο χρόνο). Αν όμως το ψάχνεις μετά την περίοδο της ανθοφορίας του,«ευρήσεις ου ρόδον, αλλά βάτον». Θα βρεις μόνο τα αγκάθια της τριανταφυλλιάς.

Τί μας λέει το σοφό γνωμικό; Ότι ο χρόνος δεν μας περιμένει. Για να κάνουμε κάτι, πρέπει να το κάνουμε στον καιρό του. «Καιρός παντί πράγματι υπό τον ουρανόν». Για κάθε πράγμα υπάρχει ο σωστός χρόνος. «Τοις πάσι χρόνος». Υπάρχει καιρός της σποράς και καιρός του θερισμού. Δεν μπορούμε να τους αντιστρέψουμε. Δεν γίνεται στον καιρό της σποράς να πάμε για θερισμό και στον καιρό του θερισμού να σπέρνουμε. Αν περάσει ο καιρός της σποράς και ο γεωργός αμελήσει και βαρεθεί να σπείρει, δεν θα έχει σοδειά. «Οχτώβρης και δεν έσπειρες, σιτάρι λίγο

θα ’χεις».

Ώστε λοιπόν χρειάζεται σωστή αξιοποίηση του χρόνου. Όταν τον αφήνουμε και φεύγει άσκοπα, όταν σκοτώνουμε τον χρόνο μας και τρέχουμε στο τέλος να τα προλάβουμε όλα, δεν θα πηγαίνει τίποτε καλά. Όλα θα πηγαίνουν ανάποδα. Επειδή θα γίνονται παράκαιρα. Έξω απ’ την κανονική τους στιγμή. Και μερικά δεν θα μπορούν να πραγματοποιηθούν καθόλου. Ο χρόνος τρέχει αμείλικτος. Λέει όμως κάποιος: «Τα άσχημα νέα είναι ότι ο χρόνος πετάει. Τα καλά νέα είναι ότι εσύ είσαι ο πιλότος».

Εδώ λοιπόν βρίσκεται το κλειδί του προβλήματος. Πόσες φορές λέμε: Μα πότε πέρασε η ώρα; Πότε πέρασε ο χρόνος; Πότε πέρασε η ζωή μου; Λέει όμως ένας ξένος συγγραφέας: «Ποτέ μη λες ότι δεν έχεις αρκετό χρόνο. Έχεις ακριβώς τον ίδιο αριθμό ωρών ανά ημέρα που διέθεταν ο Παστέρ, ο Μιχαήλ Άγγελος, η Μητέρα Τερέζα, ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι, ο Τόμας Τζέφερσον και ο Αϊνστάιν»(H. Jackson Brown).

Μας δόθηκε λοιπόν αρκετός χρόνος. Το θέμα είναι αν τον χρησιμοποιούμε επωφελώς, γιατί λέει πάλι ο Ρωμαίος ιστορικός Τάκιτος: «Εάν εξετάζετε την κάθε μέρα χωριστά, θα διαπιστώσετε πως δεν υπάρχει ημέρα που να μην είναι γεμάτη. Ενώστε τις και θα εκπλαγείτε βλέποντας πόσο κενές είναι». Μπορεί να είναι γεμάτος απασχόληση ο χρόνος μας, να μας δίνει την ψευδαίσθηση πως δεν έχουμε καιρό για τίποτε και όμως το τελικό επίτευγμα μιας ολόκληρης ζωής να είναι ένα τεράστιο κενό. Τί τραγικό!

Το θέμα δεν είναι αν τρέχει ο χρόνος, πράγμα που δεν είναι στο χέρι μας ν’ αλλάξει, αλλά το τί κάνουμε εμείς στη ροή αυτή του χρόνου. Ο Κύριος μας προειδοποιεί, ότι ο χρόνος δεν είναι πάντοτε ο ίδιος. Οι καιροί αλλάζουν. Μετά την ημέρα έρχεται η νύχτα, κατά την οποία «ουδείς δύναται εργάζεσθαι.

Περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη• και ο περιπατών εν τη σκοτία ουκ οίδε πού υπάγει» (Ιω. 9, 4. 12, 35).Αν δεν γίνουν στον καιρό που πρέπει τα έργα μας, θα ζημιωθούμε. Και αν μεν πρόκειται για πράγματα της ζωής αυτής, ίσως λίγο το κακό. Αν όμως πρόκειται για πράγματα που αφορούν την ψυχή μας και τη μέλλουσα ζωή, το κακό ίσως γίνει ανεπανόρθωτο. Η βλάβη «ανήκεστος», μη αναστρέψιμη.

Μας το θυμίζει κι αυτό ο Κύριός μας, όταν μιλάει για κάποιον πλούσιο, που όσο έκαιγε το καντηλάκι της επίγειας ζωής του, γλεντούσε μόνο ανόητα, αντί να εργάζεται πνευματικά. Όταν όμως βρέθηκε στη ζοφερή νύχτα του άδη, θρηνούσε ανόνητα, μετανοούσε ανώφελα. Επειδή ο καιρός της μετάνοιας είχε παρέλθει. Τα

ρόδα είχαν πλέον μαραθεί. Στην **τριανταφυλλιά** είχαν μείνει μόνο τα αγκάθια.

Το αεροσκάφος πετάει, μα το πηδάλιο είναι στα χέρια του πιλότου. Και στον χρόνο μας κουμάντο κάνουμε εμείς.
(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 462, Ιαν. 2022)